

РЕШЕНИЕ

№ 108

гр. Варна, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Янко Д. Янков

Членове: Даниела П. Костова
Светослава Н. Колева

при участието на секретаря Соня Н. Дичева
в присъствието на прокурора Анна Владимирова Помакова (АП-Варна)
като разгледа докладваното от Светослава Н. Колева Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20213000600128 по описа за 2021 година

Съдебното производство по делото е по реда на чл.313 и сл. от НПК и
е образувано по въззивен протест на прокурор при Окръжна прокуратура,
гр.Варна против присъда № 9, постановена по НОХД № 1172/2020 год. на
01.02.2021 год. от ВОС.

С атакувания съдебен акт състав на Окръжен съд - Варна е признал
подсъдимата В. АНГ. Т., ЕГН *****, за невиновна и я оправдал по
възведеното ѝ обвинение за престъпление по чл.244, ал.1 вр. чл.18, ал.1 от
НК.

Във въззивния протест се твърди необоснованост и незаконосъобразно
приложение на материалния закон с така постановения съдебен акт от
първата инстанция – иска се отмяна присъдата на Окръжен съд - гр. Варна по
НОХД № 1172/2020 г. и постановяване на нова присъда, с като В. АНГ. Т. да
бъде призната за виновна по предявеното ѝ на първата инстанция обвинение.

В допълнение към протеста се оспорва доказателствената обоснованост
на изводите на ВОС за субективна несъставомерност на деянието. Според
публичното обвинение съдът неправилно е кредитирал обясненията на
подсъдимата, вместо да ги отхвърли като нейна защитна теза. Подправката на

двете инкриминирани банкноти била толкова отявлена, че било нелогично да се приеме за достоверно твърдението, че не е имала представа за това.

Настоящата инстанция е сезирана с искане на основание чл.336, ал.1, т.2 от НПК да отмени присъдата на първоинстанционния съд и да постанови нова, с която подсъдимата да бъде призната за виновна в извършване на инкриминираното деяние, с размер на наказанието претендирано от представителя на обвинението пред първата инстанция.

Защитата изразява становище, различно от това на представителя на публичното обвинение, отново позовавайки се на събраните по делото доказателства. Защитата не оспорва факта на подправката на двете инкриминирани банкноти, но твърди, че подс.В.Т. не е знаела, че се разплаща с фалшиви парични средства.

Подсъдимата Т., редовно уведомена за образуваното въззивно производство и неговия предмет, не се явява в последното съдебно заседание и съответно не е изразила личното си становище.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и въз основа императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на постановеният акт по отношение законосъобразността, обосноваването и справедливостта му, съобразно изискванията на чл.314, ал.1 и ал.2 от НПК намира за установено следното:

Предмет на въззивна проверка е присъда № 9, постановена по НОХД № 1172/2020 год. на 01.02.2021 год. от ВОС. С атакувания съдебен акт подс. В. АНГ. Т., ЕГН ***** е била призната за невиновна и оправдана по възведеното ѝ обвинение за престъпление по чл.244, ал.1 вр. чл.18, ал.1 от НК.

Въззивният протест е процесуално допустим, тъй като е подаден в срока за обжалване и от надлежна страна, поради което и е приет от въззивния съд за разглеждане. Разгледан по същество се преценява като неоснователен.

Наведените в него съображения представляват въззивни основания по смисъла на чл.334, ал.1, т.2 от НПК.

Първоинстанционният съд е провел съдебно следствие, в което е положил дължимата грижа с допустими доказателствени способности да установи обективната истина. В резултат на това ВАпС намира за установени следните релевантни факти:

През есента на 2019 г. подс.В. АНГ. Т. работела като социален асистент към „AIS“- Австрия. По този повод тя често пребивавала в Австрия и Германия, където работела за по 28-35 дни, а след това се прибираща в гр.Варна, където пък живеела.

На 09.05.2020 г. тя отново трябвало да предприеме пътуване до Виена. Нейният работодател организирал транспорта от Варна до Виена, като за подс.Т. бил осигурен билет за полет № W64521 на авиокомпания „Wizz Air“ от Летище-Варна. Подсъдимата получила ел.билет на мейла си.

Около 12.24 ч. на 09.05.2020 г. подс.Т. пристигнала на Летище Варна и се насочила към гишето за регистрация на пътници и багажи - „Чек-ин“№1 в салон „Заминаващи“. Там служебните си задължения изпълнявали свидетелите СВ.К. - служител гише „Регистрации пътници и багажи“, и ЦВ.К. - служител на „Синерджия“ ООД - дружество, което по договор с авиолинията обслужвало наземно полетите на компанията.

Подс.Т. носела със себе си ръчен куфар и спортен сак. Тя не била чекирана онлайн предварително, което според правилата на авиокомпанията се санкционирало с такса в размер на 35 евро. Освен тази сума, подсъдимата била уведомена, че дължи още и 20 евро за допълнителен багаж, защото размерът на куфара не отговарял на изискванията за ръчен багаж /правилата на компанията били наскоро променени/.

Св.К., който бил натоварен да обслужва нечекирани онлайн пътници и такива със свръхбагаж, уведомил подсъдимата, че трябва плати допълнителна такса, като обяснил и причините за това. Той самият, като представител на „Фрапорт“ не се занимавал със събиране на такси и др. под. плащания. Затова той насочил подсъдимата към друг служител - Св.К., на която трябвало да се заплатят общо 55 евро - в тази валута или преизчислена в лева. Т. се изненадала и започнала да мисли какво да прави, тъй като не била подготвена за подобно плащане. Решила да се обади на координаторката на дружеството-работодател, тъй като имала уверенията им, че всички разходи по пътуването са предварително заплатени. Затова се отдръпнала от гишето и провела разговор по мобилния си телефон. Опитала се да даде телефона на св. К., за да разговаря той с координаторката за дължимите пари. Той отказал, защото това не му влизало в задълженията.

Известно време след приключването на разговора по телефона подс.Т.

се върнала на гишето при св.К. и казала, че ще заплати таксите, като в 12.35 ч. ѝ подала две банкноти с номинал от по 50 евро. Св.К. поискала 5 евро, за да не връща ресто, но подс.Т. отвърнала, че няма.

Като взела подадените от подсъдимата банкноти, св.К. ги разгледала и видяла, че те са с по- малък размер от обичайния, че липсват холограма и воден знак. Забелязала и някакъв надпис на латиница, който не разчала смислово. Тъй като се усъмнила в истинността на двете банкноти, св.К. помолила Т. да изчака, а тя се отправила към близкото обменно бюро. Проверката на детектор потвърдила подозренията ѝ. Върнала се и съобщила на подс.Т., че двете банкноти не са истински. Подсъдимата била видимо изненада.

Своевременно за случая били уведомени и служителите на Гранична полиция, като банкнотите били предадени от св.К. с протокол за доброволно предаване на св.П. - командир на отделение в ГКПП Аерогара - Варна. През цялото време подсъдимата изчаквала спокойно действията на служителите на гранична полиция и оформянето на различни протоколи във връзка с банкнотите. На въпрос на Д. и П. - гранични полицаи, как се е сдобила с тях, подсъдимата обяснила, че най-вероятно ги е купила от чейндж бюро или магазин. Междувременно св. П.- граничен полицаи на летището, ѝ съобщила, че няма да може да се качи на полета за Виена и тогава подсъдимата се притеснила много, тъй като осъзнала, че ще изпусне полета, за който имала осигурен билет.

Всички действия на подсъдимата, нейното поведени и реакции са фиксирани чрез записите на видеокамерите, поставени в близост до летището /оптичен носител л.32 от ДП/. Видно от заключението на назначената от въззивната инстанция видео-техническа и лицево-идентификационна експертиза по Протокол № 87/29.06.2021 г. (л.29 и сл.от ВНОХД) вещото лице е прегледало видеофайловете с приложения видеоплеър в диска, с професионален видеоредактор и със специализирани криминалистически програмни продукти за видеообработка Avid Xpress/dTective.

При прегледа на видеофайловете е установено, че са цифров презапис, записан върху твърдия диск на компютърна видео охранителна система.

Вещото лице не е установило следи от манипулация/намеса върху записаната информация, няма прекъсвания или нарушения в структурата на

пикселната решетка, което мотивира въззивната инстанция да кредитира отразеното върху видеофайловете като годно доказателство, върху което да гради вътрешното си убеждение.

В хода на досъдебното производство в.л.С.К. е изготвил техническа експертиза на инкриминираните 2 бр. банкноти с номинал от по 50 евро с номер на серията P27873010864. Представено е заключение, прието от съда и страните като обективно и компетентно изготвено, според което същите са неистински и са принтирани изцяло с лазерен принтер. Банкнотите съдържат всички видими реквизити на истинската банкнота от 50 евро, като е налице пространствено разминаване в размерите и реквизитите, характерно при коригиране на размера при отпечатване с принтер. Надписът на същите „GEQERSIZDIR“ , според извършена от вещото лице справка с електронен преводач е на турски език и означава „НЕВАЛИДЕН“. В устните си разяснения пред първата инстанция вещото лице изтъква, че инкриминираните банкноти са с различни от истинските размери, нямат защитни печатни техники, нямат защиты, като на тях е положен надпис от двете им страни над номинала, обозначаващ числото 50 - на турски език, с превод посочен в експертизата, хартията им е обикновена, а не като тази на истинската банкнота и са с еднакъв сериен номер, което е невъзможно.

Така изложената фактическа обстановка първата инстанция е приела за установена след анализ на показанията на изслушаните от него непосредствено разпити на свидетелите Й. К., М. Д., З. П., както и на показанията, приобщените по реда на чл.281, ал.5 от НПК дадени по досъдебното производство на св.К., заключението на назначената и изготвена техническа експертиза, обясненията на подсъдимата Т., писмените доказателства, протоколи за следствени действия и др.

Видно от изложеното въззивната инстанция възприе за установена идентична фактическа обстановка на изложената от първата инстанция, която е изложила убедителни доводи за това кои доказателства кредитира и защо. За това и въззивният съд се солидаризира с този анализ, който бе допълнен и от заключението на назначената от ВАпС видео-техническа и лицево-идентификационна експертиза по Протокол № 87/29.06.2021 г. Всъщност по делото страните не спорят по фактите – на инкриминираната дата подсъдимата е направила опит да плати с 2 бр. банкноти, които са безспорно

неистински. Единственият спорен момент в настоящото наказателно производство е дали В.Т. е знаела, че платежните средства са фалшиви.

При така очертаната доказателствена маса въззивната инстанция споделя извода на ВОС, че подс.Т. не е била наясно, че инкриминираните 2 банкноти от 50 евро са неистински.

Безспорно е, че качеството на подправката е лошо, както твърди прокурорът в протеста и в пледоарията си по същество. Спорно е обаче дали подобна подправка би могла да бъде установена без затруднения, чрез просто наблюдение от лице, което не притежава специални познания или поне да борава професионално с чужди парични знаци. Подсъдимата Т. определено не може да бъде идентифицирана като притежаваща специални знания, нито пък като особено веща в боравенето с еурова валута. Всъщност възраженията на прокуратурата са били поставени на вниманието на първата инстанция и тя мотивирано и доказателствено обосновано ги е отхвърлила. Въззивната инстанция се солидаризира с изводите на ВОС, че подсъдимата Т. борава индицентно с валута и то едва през последната година, когато работата ѝ в Германия/Австрия е налагала това. Дори тогава тя е закупувала евра в малки количества, тъй като е получавала доходите си по банков път и е основно се разплащала с банкова карта - предпочитан начин на разплащания в чужбина.

Размерът на двете банкноти, безспорно е различен от стандартния за евро банкноти с този номинал, но това също не води до извод, че подправката е била недвусмислено ясна за подсъдимата. На първо място визуална разлика в размерите на евровите банкноти от различни емисии съществува по отношение на т.нар.стара - „Първа серия“ и нова - „Европа“, за което свидетелства и св.К.. Затова и не може обосновано да се предполага, че всеки потребител може да се ориентира по този белег. В конкретния случай, инкриминираните банкноти са имитирали тези от емисия 2002 г./т.нар. „Първа серия“/, което е затруднило и св.К. - работеща именно и основно с евра, при тяхното разпознаване като фалшиви. В разпита си К. заявява, че старите евра изглеждали малко по-големи от новите, с които обикновено работела. За К. съмненията са били породени не от размерите на банкнотите, а от липсата на другите белези по тях, вида на хартията, като и „странните“, непознати за нея символи - горе в дясно, и надписът над числото 50, който останал за нея неразчетен.

Въпросният надпис, всъщност е на турски език, което обаче е било установено едва по експертен път. Т.е. нито един от служителите на Летище Варна също не е успял да се ориентира в това обстоятелство, което прокуратурата вменява на подсъдимата за очевидно. Както правилно е отбелязал и първостепенният съд, касае се за визуална поредица от латински букви „GEQERSIZDIR“, единствено втората от които е с диакритичен знак - седил. Този знак се използва най-често за обозначаване на ударение и той не е типичен само за турския писмен език. Затова и напълно логични и резонни са изводите на ВОС, че разчитането и разпознаването на този надпис изисква

лингвистични познания или поне богата обща култура.

Не може да бъде споделено и от въззивната инстанция възражението на прокуратурата, че щом подсъдимата Т. е държала в портмонето си инкриминираните банкноти, то тя е била наясно че те са неистински. Както правилно е посочил ВОС, това е предположение, което обаче не намира никаква опора в доказателствата по делото. Единственият доказателствен източник за това кога и как се е сдобила подсъдимата с инкриминираните банкноти са нейните собствени самопризнания. След като съдът дава вяра на заявеното от нея по този въпрос, то не намира абсолютно никакъв резон да отхвърли другите ѝ твърдения, че просто е обменила в чейндж бюро пари и ги е сложила в портфейла си без да ги погледне, в очакване на следващото ѝ пътуване.

От особено значение за изясняване на субективното отношение на подсъдимата въззивната инстанция отдава на неочакваната за нея ситуация, провокирала деянието. Подсъдимата Т. се е явила на инкриминираната дата на Летище Варна с увереността, че всички дължими плащания за предстоящото пътуване са извършени от нейния работодател. Тя определено е била изненадана от искането за плащане на допълнителни такси от 55 евро. Очевидно тя не е била подготвена за подобно действие, опитала се неуспешно да го оспори - все обстоятелства, потвърдени от свидетелските показания на св.К. и св.К.. Едва когато осъзнала, че няма да бъде допусната до полета, тя решила да заплати допълнителните такси, като, въпреки несъгласието си, тя предоставила двете банкноти от по 50 евро, които били в портмонето ѝ. Когато св.К. я уведомила за съмненията си, че банкнотите са фалшиви, подсъдимата била изненадана, но не се опитала да опровергае казаното, не се притеснила, а спокойно обяснила, че парите стоят отдавна в портмонето ѝ. Притеснила се едва когато разбрала, че няма, заради случилото, се да замине за Виена. Поведението на подсъдимата е фиксирано на приобщения по делото видеозапис, който отново потвърждава горните изводи.

Прокуратурата съзира умисъл у подсъдимата, аргументирайки се, че въпреки че е разполагала с пари в лева, както и с банкова карта, тя решила да плати именно с инкриминираните банкноти, като отказала да предостави 5 евро. Въззивната инстанция, солидаризирайки се с възприетата от първостепенния съд несъстоятелност на подобно съждение, намира за нужно да добави, че изборният от подсъдимата начин за плащане, може да обоснове по-логично точно противния извод. Крайно невероятно е едно средно интелигентно лице да направи опит да прокара в обръщение неистински парични знаци на място, където работят обучени служители, които биха могли лесно да установят това, както и станало в конкретния случай

Предвид всичко изложено по-горе, и настоящият съд намира, че липсват доказателства подс.Т. да е знаела, че двете банкноти от по 50 евро са неистински, което от своя страна изключва субективната съставомерност на деянието по чл.244, ал.1 от НК. Престъплението „прокарване в обръщение на

подправени парични знаци“ може да бъде извършено само при пряк умисъл, тъй като законодателят изисква деецът да „знае“, че те са подправени.

Изложеното по-горе от своя страна сочи, че не е налице и претендираното с протеста основание за отмяна на проверяваната присъда.

По реда на служебната проверка настоящият състав на въззивната инстанция констатира допуснато от първостепенният съд нарушение на процесуалния закон, което обаче се преценява като не съществено. Сред материалите по НОХД № 1172/2020 г. по описа на ВОС са приложени два протокола от съдебно заседание, проведено на 01.02.2021 г. - първият е на л.33 до л.39. На л. 40 е обективизирана постановената присъда, на л.41 е определението на съда по чл.309 НПК. След това на л.44 до л.49 отново е пришит протокол от с.з. от 01.02.2021г. Двата протокола са подписани от съдията, председателстващ съдебния състав и от секретаря-протоколист. И двата имат абсолютно едно и също съдържание и отразяват по идентичен начин процесуални действия с начало 10.30 ч. и приключили в 12.00. И в двата е отразено оттеглянето на съдебния състав на тайно съвещание, както и публичното обявяване на постановената присъда. Затова въззивната инстанция приема, че по НОХД № 1172/2020 г. на ВОС на 01.02.2021 г. е било проведено едно съдебно заседание за времето от 10.30 до 12.00 ч., за което поради техническа грешка са били изготвени на хартиен носител два идентични съдебни протокола, пришити по делото. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че в ЕИСС е отразено едно съдебно заседание, проведено на дата 01.02.2021 г. с продължителност на сесията от 10.30 до 12.00 ч. Прикаченият протокол е със идентично на хартиените носители съдържание. Допуснатата техническа грешка не поставя под съмнение упражняването на правата на страните в тяхната пълнота, поради което и не може да обоснове отмяна на постановения съдебен акт.

По изложените съображения настоящият състав на въззивния съд намира, че обжалваната първоинстанционна присъда е законосъобразна, обоснована и правилна, поради което и следва тя да бъде потвърдена изцяло.

Водим от горното и на основание чл.338 от НПК Варненския апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда № 9, постановена по НОХД № 1172/2020 год. на 01.02.2021 год. от ВОС.

Решението подлежи на касационно обжалване в 15-дневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____